

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2018 roku Sąd Rejonowy w Płocku oddalił powództwo A. C. przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 498,15 zł oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 107,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powódka wniosła apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż to powód powinien wykazać, że przyjęta przez strony umowy stawka za najem pojazdu zastępczego odpowiada przeciętnie stosowanym stawkom dobowym najmu na rynku usług lokalnych wynajmu pojazdów zastępczych,
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, mających wpływ na wynik sprawy, tj. art. 232 k.p.c. poprzez dowolną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, polegającą na ustaleniu, iż to powód winien wykazać, że przyjęta przez strony umowy najmu stawka za najem pojazdu zastępczego odpowiada przeciętnie stosowanym stawkom dobowym najmu na rynku usług lokalnych wynajmu pojazdów zastępczych.

W oparciu o powyższe powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania za II instancję.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji powódki w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja powódki zasługiwała w całości na uwzględnienie.

Oba podniesione przez skarżącą zarzuty odnoszą się do rozkładu ciężaru dowodu w procesie o zasądzenie kosztów najmu pojazdu zastępczego od ubezpieczyciela sprawy szkody.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Z kolei art. 232 k.p.c. stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Cytowane przepisy są ze sobą skorelowane.

Zagadnienie ciężaru dowodu jest ściśle związane z zasadą kontradiktoryjności i inicjatywą w postępowaniu dowodowym. Zestawienie dwóch analizowanych przepisów tworzy pewien schemat, według którego powinno być prowadzone postępowanie dowodowe. To uczestnicy postępowania odpowiedzialni są za realizację obowiązku dowodowego, a sąd za przestrzeganie zasad rozkładu ciężaru dowodu.

W przedmiotowej sprawie słusznie sąd pierwszej instancji uznał, że to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia. Niezasadnie uznał jednak, że ciężarowi temu powódka nie sprostała. Załączając umowę najmu pojazdu zastępczego, a także fakturę proforma oraz fakturę VAT powódka wykazała, jakie koszty na najem pojazdu zastępczego rzeczywiście zostały przez poszkodowaną poniesione, czy raczej do poniesienia jakich kosztów względem powódki poszkodowana jest zobowiązana. Drugorzędne znaczenie miała przy tym okoliczność, czy powódka wykazała, że pomimo wynajęcia poszkodowanej pojazdu klasy wyższej niż uszkodzony, zastosowana stawka była stawką stosowaną przez powódkę przy najmie pojazdów odpowiadających klasie pojazdu uszkodzonego.

To na pozwanej, zaprzeczającej rynkowości stawki wynikającej z umowy najmu ciążył ciężar wykazania, że stawka ta nie była stawką rynkową dla pojazdu klasy pojazdu uszkodzonego. Samo zaprzeczenie przez pozwaną, że koszty poniesione przez poszkodowaną nie były ekonomicznie uzasadnione, bowiem zastosowana przez powódkę stawka nie mieściła się w ramach stawek stosownych na rynku lokalnym dla pojazdów odpowiadających klasie pojazdu uszkodzonego nie może być uznane za wystarczające. Pozwana bowiem zobligowana treścią art. 6 k.c. winna była wykazać się inicjatywą dowodową na potwierdzenie swoich twierdzeń. Samo zaprzeczanie faktom, nie spełnia wymogu określonego w powyższym przepisie. W niniejszej sprawie wprawdzie pozwana wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność ustalenia faktycznie stosowanych stawek na rynku lokalnym stawek wynajmu pojazdu zastępczego klasy jak pojazd uszkodzony (faktycznych cen transakcyjnych) przez firmy zajmujące się zawodowo wynajmem pojazdów w roku 2014, indywidualnie dla klientów samodzielnie ponoszących koszty najmu pojazdu, przy uwzględnieniu okresu najmu (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 39 – 39 odw.) a Sąd Rejonowy dowód ten dopuścił (postanowienie k. 45), jednak pismem z dnia 04 czerwca 2018 roku pozwana cofnęła przedmiotowy wniosek (k. 47) i do złożenia przez biegłego opinii nie doszło.

W tych okolicznościach, skoro powódka udowodniła wysokość poniesionych kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego, pozwana zaś nie przedstawiła kontrdowodu świadczącego o ich zawyżonej, nieuzasadnionej ekonomicznie wysokości, powództwo winno zostać w całości uwzględnione.

To zaś skutkowało koniecznością zmiany wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

Na skutek uwzględnienia w całości roszczenia objętego pozwem zmiany wymagało także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu. Zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. pozwana została zobowiązana do zwrotu powódce poniesionych przez nią kosztów postępowania zarówno przed Sądem I jak i II instancji.

Na koszty postępowania przed Sądem Rejonowym złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 30,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powódki będącego radcą prawnym w wysokości 90,00 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U z 2018 r., poz. 265, ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

Na koszty postępowania apelacyjnego natomiast złożyła się opłata od apelacji w wysokości 30,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki w wysokości 120,00 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w/w rozporządzenia.

Beata Matysik Iwona Godlewska Marzena Eichstaedt